

nøjelses Skyld og ikke for at glæde sin Herre. Undtagelser er der, men de er frembragte ved Dressur paa Væddeløbsbanen eller paa lignende Maade. Naar Hesten paa Banen hører Klokken ringe, opstaar der hos den Forfængelighed eller Ærgerrighed, som staar Maal med Rytterens, en Ærgerrighed efter at være den, der kommer først.

Dyrebeskyttelsesforeningerne — og det samme synes at gælde det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds — har altsaa Mistillid til Jægerne og mener, at disse i Retning af Dyrebeskyttelse og venlige Følelser overfor Dyrene er en Slags anden Rangs Mennesker. I Modsætning hertil vil jeg sige, at efter min Mening vil Beskyttelsen overfor vore vilde Dyr — altsaa Dyrene udenfor Husdyrenes Kredse — ikke kunne finde Sted, naar den ikke i første Række understøttes af Jægerens Kendskab og Kærlighed til Dyrene og sammen dermed deres Kærlighed til hele den danske Natur. De maa ikke, mine Herrer, opfatte en brav Jæger som en Mand, der kun nyder Livet ved at myrde, og som føler større og større Glæde ved hvert nyt Mord, han begaar. Saaledes er det aldeles ikke. Vi har i vor Litteratur mange Spor af Jagtlivet. I denne Sal paa Stol Nr. 2 i yderste Række derhenne til venstre har der siddet en Mand, der hed Vilhelm Dinesen fra Rungstedgaard. Han skrev under Navnet „Boganis“ nogle Jagtbreve, som er noget af det smukkeste, der er skrevet i dansk Poesi, noget af det, der mest af alt kunde oplade et Menneskes Øjne for Naturen og dens Skønheder, for de vilde Dyrs Færden i Naturen og for de Forholdsregler, der skulde tages, for at Dyrene kunde leve i denne Natur, efterhaanden som det vilde Krat og Overdrevet kom under Ploven og blev opdyrket. Naar De læser Boganis' Jagtbreve, hvornaar træffer De saa paa Glæde over eller Udpensling af Dyrets Lidelser, naar det er anskudt? Finder De en Glæde over det? Ja, jeg har i den nyeste Tid set, at en Digter, som skriver gode Vers, har udtalt sin Glæde over at kunne standse — hvad var det nu — „den springende Klov og den brusende Ving“. Men det er et Anslag af Jagtpoesi, som jeg ikke har set før, og det staar maaske i Forbindelse med noget andet, som jeg senere skal komme til, og som ogsaa berører det Syn, som Dyrebeskyttelsesforeningerne har overfor Jagten. Men gaar vi tilbage i vor Litteratur, træffer vi paa en Mand, som vi alle kender, og som er

Landsmand særlig med alle Jyderne her. Det er gamle Steen Steensen Blicher. Han var Jæger paa en Hals, han var det, der kaldes for Lystjæger, og han var ogsaa, om De vil, professionel Jæger, for saa vidt som han til at føde de mange Munde hjemme havde Brug for alt det, han kunde bringe med hjem til Køkkenet. Han var en Jæger af Guds Naade, han levede i Jagten, og han var en brav og en god Mand. Han var ikke en Mand, der mishandlede Dyrene. De kender vel alle, hvorledes det var med Blicher, naar han skulde ud og prædike? Han havde altid Bøssen med sig, den stod et eller andet Sted i Vaabenhuset, og kom der saa en Ræv ind paa Kirkegaarden, blev der sendt Bud ind til Blicher i Kirken, og han gik ud og skød Ræven. En Gang, da Blicher var ude for at overhøre Børnene i en Skole, kom Læreren ind og hviskede til ham: Der staar en Hjort nede ved Gærdet, og Blicher kommer ud med sin Bøsse. Lige udenfor Skolelæreren Gærde staar en dejlig Kronhjort. Da Blicher er nogle faa Alen fra den og lægger Bøssen til Kinden, ser Hjorten op, og da den ser Bøsseløbet ikke mere end nogle faa Alen borte, stivner den i Rædsel og glemmer at springe. Nu var han jo en Bøddel, ikke sandt? Han var Jæger og skulde maaske have Mad hjem til Kone og Børn, og en saadan Hjort er meget værd. Men i Stedet for at skyde tog Blicher sin Hat af og sagde: „Goddag og Guds Fred, jeg skyder Dig ikke ned“. Da Hjorten hørte det, fik den sine Sanser igen, sprang sin Vej og reddede sit Liv. Saa kan en Jæger bære sig ad, men ikke en Mand, som ikke er Jæger. Det staar i Forbindelse med noget, vi senere kommer til. Hvad man skal kunne til Bunds, maa man imidlertid lære i en tidlig Alder; lærer man først Jægerhaandværket i en senere Alder, faar man ikke det rette indgaaende Kendskab til Dyrene. Den samme Blicher var heller ikke nogen Menneskekrakiler. Mindes De den smukke Historie om „Messingjens“, om den gamle Kyrasserhest, som bærer Rasmus Owstrup fra Sonden tillige med den lille Pige Helle, han med Ritmesterens Tilladelse førte hjem med sig, for „Messingjens“ kunde bære dem begge. Mindes De, da han kommer tilbage fra Krigstoget til Helles Gaard og siger, at han vil føre hende med sig, hun skal med, uden at Fader og Moder faar det at vide, ellers vil de give hende til en Gaardmand, gaar hun ned i Stalden til Rasmus, hvor han